

KANA YAZILAN SIR “BABİL’İN GENİ”

Alex Churton

Çeviri
Kübra Tekneci

epsilon®

Yazarın Notu

Kana Yazılan Sır yakın geçmişte yaşanan gerçek olaylar ve durumlardan esinlenerek yazılmış kurgusal bir romandır. Bu olayların ve durumların yorumu tamamen yazara aitken, hikâyenin tarihi, bilimsel ve teolojik arka planı kapsamlı bir şekilde araştırılmıştır.

Yezidiler gerçek bir halktır, kadim bir manevi ve tarihi geleneğin mirasçılarıdır. Romandaki tüm Yezidi karakterler kurmacadır. Karakterlerin ordu ve istihbarat operasyonlarına dahil olmaları da kurgusaldır.

Bu eseri hem iyi hem de kötü günlerde kitabın ve benim yanımda olan merhum dostum Michael Embleton'ın değerli anısına adıyorum.

Şafağı boşa harcadığımız için hiçbir ilahi ödül bizi affetmeyecek.

Jim Morrison, 'THE WASP (Texas Radio and the Big Beat)';
The Doors, 1971

TEŞEKKÜR

Bu roman için arka plan araştırması yaparken yetkin yardımlarını esirgemedikleri için Simon Carpenter, Adrian Cassar, Tuvia Fogel ve Flavio Barbiero'ya teşekkür ederim.

Anthony Cheetham, Laura Palmer, Lucy Ridout ve Tom Webber'ın editoryal katkıları çok yararlı oldu. Head of Zeus'a sonsuz teşekkürler.

Efsanevi Hemlock Kulübü'nün detayları Aleister Crowley'in yazdığı ve Martin P. Starr'ın editörlüğünü yaptığı *The Scrutinies of Simon Iff* den (Teitan Press) alınmıştır.

Patricia Churton, Michael Embleton, Philip Wilkinson ve taslağı kontrol ettiği için temsilcim Fiona Spencer Thomas'a minnettarım.

1

İstanbul'un yedi tepesi yağmur altındaydı. Mahmut Aslan mavi naylon montunu silkeleyip yazıcısına verdi.

“Ne var ne yok, Ali?”

Ali montu sıkıca tuttu; yağmur damlaları parlak ayakka-bılarına sıçradı. “Tatil iyi geçti mi komutanım?”

“Evet, tatil iyi geçti ve komutanın geri dönmüş olmak-tan çok memnun. Ali Onbaşı, seni görmek içimi iyimser-likle dolduruyor.”

“İyimserlik mi, komutanım?”

“Bir sonraki tatilim o kadar uzak olamaz.”

Ali suratını buruşturdu. Albayın ilk golü.

Albay Aslan'ın ofisinin bulunduğu Ümraniye semti eve gönderdiği mektuplarda bahsetmeye degecek bir yer de-ğildi, ama Ali Yılmaz masa başı işinden memnundu. Irak sınırındaki temizleme operasyonlarından çok daha iyiydi.

1993 yılının Mayıs ayında, Ali otuz silahsız meslektaş-ının Diyarbakır'da Kürdistan İşçi Partisi (PKK) tarafından infaz edildiğini görmüştü. Ve şimdi, on senedir sürdürü-

len bölgeyi temizleme çabalarına –ve verilen politik ödün-
lere – rağmen, PKK savaşa geri dönmüştü. Hiç kimse gü-
neydoğuda görevlendirilmek istemiyordu; pis bir savaşı.

“Kahve alır mıydınız, albay?”

“Daha sonra, Ali.” Aslan masasındaki rapor yığınların-
dan kafasını kaldırdı. “Neden geldiğimde kahvem masam-
da değildi?”

“Geç geldiniz, komutanım.”

“O halde, neden kahvem soğumuş bir şekilde masamda
değil?”

Ali öksürdü. “Genellikle geç geliyorsunuz, albay.”

“Elbette geç gelirim! Yağmur yağınca İstanbul’un yarısı
geç kalır!”

“Elbette, komutanım. Yağmur.”

“Elbette, Ali. Ali...”

“Evet, komutanım!”

“Ayakkabılarını temizle. Sen bir martı değilsin!”

Ali derme çatma resepsiyon alanına geri döndü.

Aslan plastik sandalyesinde sırtını arkaya yaslayıp ayak-
larını masaya koydu, piposunu yaktı ve camdaki yağmur
damlalarının, karşısındaki büyük Mustafa Kemal Paşa’nın
portresinin üzerindeki hayali yansımasına baktı.

Aslan’ın yaptığı her şey altmış altı sene önce ölen Ata-
türk’ün keskin bakışları altındaydı ve dev hâlâ Türkiye’ye
göz kulak oluyordu. Atatürk, yani Türklerin babası, hayal-
leri olan bir adam.

Aslan piposunun sapını dişleriyle sıkıca kavradı. Masa
lambasını açsa mıydı? Loş oda melankolik ruh haline uyuy-
yordu. Altmış vatlık ampulün can sıkıcı yarı ışığı buna say-
gısızlık olurdu. İni, bir kasvet tapınağıydı.

İstanbul'un en iç karartıcı bölgelerinden birinde gökyüzüne doğru yükselen –ama yeterince yükselemeyen– Milli Güvenlik Kurulu Polis İrtibat Bürosu'nun beşinci katındaki ofis demeye bin şahit isteyecek bu odayı hak etmek için ne yapmıştı?

Ne yapmıştı? Aslan her şeyi yapmıştı: ibretlik saha operasyonları, istihbarat toplama faaliyetleri ve zehirli bürok-rasi pastasında yükselmenin bir parçası olarak, gülümseyip sineye çekme ve kış yalama işleri. Hükümetin güvenlik operasyonları ile ordunun ağırlıkta olduğu Milli Güvenlik Kurulu arasındaki bağlantı noktası olarak, düşman edinmekten kaçınmaya çalışıyordu, ama bazen dik durmak birine mani olmak anlamına gelebiliyordu. Sadık olduğu tek bir şey vardı: Türkiye. Ne partisi ne de bir felsefesi vardı. Türkiye, Aslan'ın kutsal saydığı tek davaydı.

En azından tatilleri gelişme göstermişti. Tayland, güneşli ve bölünmüş Kıbrıs'a kıyasla dul bir adam için daha eğlenceli olmuştu.

Aslan pek değerli tatil günlerinin sayfalarını masasındaki takviminden kopartınca 10 Mart 2004 Çarşamba gününe ulaştı.

★ ★ ★

Boğuk bir şekilde çalan nikotin lekeli telefonunun kırımını ışığı yarı canlandı.

“Celalettin Çelik sizinle görüşmek istiyor, komutanım.”

“Bağla, Ali.”

“Albay Aslan mı?”

“Evet benim, Çelik, ne var?”

“Yarım saat içinde bir basın toplantım var, albay. Ben yayın yasağı konulmasını talep etmeden önce söylemek istediğiniz bir şey var mı?”

Aslan gözlerini kısarak, ilham almayı beklercesine Atatürk portresine baktı, ama aklına hiçbir şey gelmedi ve piposundan sert bir nefes çekti. İstanbul emniyet müdürü neden bahsediyordu?

“Bu şehirde olup biten şeylerin çoğunu bilmekle övünürüm, Çelik, ama zihin okumak konusunda pek iyi değilim.”

“Terörizm, albay. Herhalde duymuşsunuzdur?”

Aslan yazıcısının ona verdiği kahveden büyük bir yudum aldı. “Teşekkür ederim, Ali. Çıkabilirsin.”

“Efendim, bir şey...”

“Daha sonra, Ali.” Ali kapının girişinde oyalanırken, Aslan dikkatini emniyet müdürüne verdi. “Terörizm mi? Duymuş olmaktan fazlasını yaşadım, Çelik.”

“Kusura bakmayın, albay. Ben dün gece olanları duyup duymadığınızı kastetmiştim.”

“Bangkok’tan gecikmeli kalkan bir uçakla şehre yeni geldim. Yıkanmaya bile fırsatım olmadı.”

“Memlekete hoş geldiniz. Yazıcınızın sizi bilgilendirmemesine şaşırdım.”

“Yazıcım doğru düzgün kahve yapmayı bile beceremiyor, Çelik.” Aslan kahve fincanını dikleyip, endişeli görünen Ali’ye göz kırparak sol eliyle kalmasını işaret etti. “Peki ne oldu?”

“Bomba. Kartal bölgesindeki Mason Locası’nda.”

“Farmasonlar mı?” Aslan işaret parmağını ıslatıp ince ve açık renk kaşlarını düzeltti.

“Ölenler var. Doğal olarak çocuklar olay yerini çembere aldı.”

Aslan bir süre düşündükten sonra yumruğunu sıktı. “Basına olabildiğince az şey söyle. Tahmin yürütme. Her zamanki şeyleri söyle: ‘Tecrübeli uzmanlardan oluşan bir ekip tüm ipuçlarını değerlendiriyor.’ Sakin ve mantıklı bir şekilde konuş. Bu konuda çok iyisin.”

Aslan bir kez daha Ali’ye göz kırptı. “Valiyle konuştun, değil mi, Çelik?”

“Elbette, albay. Dün gece geç saatlerde konuştuk. Çoktan bir açıklama yaptı. Pazartesi sabahı büyük bir basın toplantısı düzenleyeceğini duyurdu.”

“Adam delinin teki.” Aslan uzun sarı saçlarını arkaya itip derin bir nefes aldı. “Bir saat sonra olay yerinde görüşürüz.” Lekeli camlara vuran yağmur damllarına baktı. “Şunu bir buçuk saat yapalım.”

Aslan ahizeyi sertçe masaya çarptı. “Ali!”

“Efendim?”

“Sabun.”